

Sygn. akt I C 869/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący Sędzia Monika Małolepsza

Protokolant Małgorzata Morzyk

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2021 r. w Częstochowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. Ż.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. na rzecz powoda A. Ż. kwotę 7.000 (siedem tysięcy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym z tym, że:

- od kwoty 4.000 (cztery tysiące) złotych od dnia 1 czerwca 2019r.;

- od kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych od dnia 17 lipca 2021r.;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 544,82 zł. (pięćset czterdzieści cztery złote i osiemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu po ich stosunkowym rozdzieleniu.

Sygn. akt I C 869/20

UZASADNIENIE

Powódka A. Ż. pozwem z dnia 16 marca 2020 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. kwoty 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2019 r. oraz wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2021 roku powódka rozszerzyła swoje żądanie do kwoty 12.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 czerwca 2019 roku.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 8 grudnia 2017 r. w C., w trakcie wykonywania pracy jako instruktor nauki jazdy około godziny 11:10 jechała wraz z kursantem i po zatrzymaniu pojazdu przed przejściem dla pieszych, w tył samochodu uderzył inny pojazd marki (...) o nr rej. (...). Powódka, jako osoba ustawowo zwolniona od obowiązku zapinania pasów bezpieczeństwa nie była nimi przypięta.

W wyniku zderzenia powódka straciła świadomość. Odczuwała silny ból barku i głowy. Bezpośrednio z miejsca zdarzenia została przewieziona do Miejskiego Szpitala (...) w C., gdzie po wykonaniu badań diagnostycznych stwierdzono u niej powierzchowny uraz powłok głowy oraz skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa.

Powódka wskazała, że przez kilka miesięcy po wypadku leczyła się ortopedycznie, neurologicznie oraz korzystała z pomocy psychologa, nie była w stanie samodzielnie funkcjonować, jak również pełnić opieki nad swoimi dziećmi i wymagała pomocy osoby trzeciej. Od dnia wypadku miała problemy ze snem, koncentracją, wystąpiły wahania nastrojów, a w efekcie pogorszenia stosunków poszkodowanej z jej najbliższymi.

Powódka przez 6 miesięcy przebywała na zwolnieniu lekarskim od pracy, do której już nie powróciła z uwagi na utrzymujące się lęki związane z jazdą samochodem na fotelu pasażera.

Wskazała, że zgłosiła swoje roszczenia pozwanemu, który wypłacił należności tylko w zakresie kosztów leczenia i utraconych zarobków.

W pozostałej części odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

Pozwany (...) spółka akcyjna w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany przyznał istnienie i okoliczności zdarzenia z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz fakt objęcia sprawcy szkody ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej udzielanym przez pozwanego, fakt odmowy wypłaty zadośćuczynienia.

Pozwany zarzucił, że powódka nie wykazała, aby doznała rozstroju zdrowia, który spowodował zakłócenie funkcji jej organizmu. Subiektywne odczucia nie powinny automatycznie determinować konieczności zadość czynienia przez pozwaną faktowi, że powódka uczestniczyła w kolizji.

Zakwestionował również datę początkową naliczania odsetek za opóźnienie.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powódka A. Ź. była zatrudniona na stanowisku instruktora nauki jazdy kat. B. (dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu k 19,20, świadectwo pracy k 21, informacja k 24).

W dniu 8 grudnia 2017 roku około godz. 11:00 jechała wraz z kursantem Aleją (...) w kierunku R. im. A. M. w C.. Powódka zajmowała fotel pasażera, nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. Około godz. 11:10 gdy kursant zatrzymał pojazd przed przejściem dla pieszych, w tył samochodu uderzył samochód marki (...) o nr rej (...).

Powódka w wyniku zderzenia straciła świadomość, na miejsce wypadku wezwane zostało pogotowie ratunkowe, które przetransportowało poszkodowaną do Miejskiego Szpitala (...) w C.. Powódka została poddana badaniu klinicznemu oraz radiologicznemu. Wykonane bezpośrednio po wypadku TK głowy i szyi nie wykazało zmian pourazowych. (dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k 25, zeznania powódki A. Ź. k 85-86)

W wyniku zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała w postaci: powierzchownego urazu głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego. (dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii k 121-123)

Zgodnie z zaleceniem lekarskim powódka stosowała doraźne leki przeciwbólowe, gdyż odczuwała ból pleców, karku i drętwienie rąk. Od 17 grudnia 2017 r. przez pół roku w związku z odczuwanymi dolegliwościami rozpoczęła leczenie u neurologa oraz odbyła konsultację u lekarza ortopedy i zgodnie z jego zaleceniem przez okres jednego miesiąca nosiła miękki kołnierz ortopedyczny.

Doznawane przez powódkę dolegliwości bólowe uniemożliwiały jej wykonywanie dotychczasowych prac i zajęć domowych. Przygotowywaniem posiłków, sprzątaniem i opieką nad dzieckiem zajmował się jej narzeczony, a z upływem czasu po około 2 miesiącach powódka stopniowo wracała do dotychczasowych obowiązków. Była samodzielną w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. (dowód: zeznania świadka K. K. k 84-85, zeznania powódki A. Ż. k 85-86, dokumentacja medyczna k 26-31, opinia biegłego z zakresu neurologii k 121-123)

Uraz kręgosłupa szyjnego nie spowodował następstw, które dawałyby podstawę do oceny procentowego uszczerbku na zdrowiu. (dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii k 121-123)

Powódka po wypadku stała się bardziej nerwowa, miała także problemy ze snem, budziła się w nocy, także budziło ją w nocy drętwienie rąk. W związku z tym, że wystąpiły także stany lękowe korzystała z pomocy psychologa oraz psychiatry, stosowała leki wyciszające zlecone przez psychiatrę i leczenie kontynuowała od grudnia 2017r. do sierpnia 2018r. (dowód: dokumentacja medyczna k 32-47, zeznania świadka K. K. k 84-85, zeznania powódki A. Ż. k 85-86)

U powódki na skutek wypadku wystąpiły zaburzenia w sferze zdrowia psychicznego w postaci zaburzeń adaptacyjnych F43.2. Zaburzenia adaptacyjne u powódki miały obraz lekowo-depresyjny. Wyłączyły powódkę na dłuższy okres czasu z aktywności życiowej, w tym zawodowej, gdyż powódka musiała skupić się na terapii i leczeniu. W trakcie leczenia i po jego zakończeniu przez okres około 5 miesięcy tj. do dnia 11 maja 2018 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim od pracy. (dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii k 101-104, kopie zaświadczeń (...) k 48-53, zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach k 18).

Powódka nie była w stanie sama kierować samochodem i do lekarzy, aptek zawoził ją narzeczony. W związku z tym, że wymagała pomocy w obowiązkach domowych, konieczne było zrezygnowanie z dodatkowych zajęć wyjazdowych syna, w których dotychczas wszyscy uczestniczyli, gdyż nie było możliwości samodzielnego uczestniczenia w nich przez syna. (dowód: zeznania świadka K. K. k 84-85).

Obecnie powódka czuje się bezpieczniej jako kierowca samochodu niż pasażer, nie wykonuje już pracy instruktora nauki jazdy i rozpoczęła pracę w firmie transportowej. A. Ż., zrezygnowała również z zajęć na siłowni, w których uczestniczyła regularnie przed wypadkiem. Jazda samochodem nie sprawia jej takiej samej satysfakcji jak przed wypadkiem. (dowód: zeznania świadka K. K. k 84-85, zeznania powódki A. Ż. k 85-86)

Zgłaszane przez powódkę drętwienia kończyn górnych nie znajdują potwierdzenia zarówno w badaniu fizykalnym, jak i radiologicznym – są subiektywne. Powódka nie wymagała też na tym tle rehabilitacji. Jednakże w opiece nad młodszym dzieckiem asekuruje ją narzeczony. Powódka uskarża się również na ból głowy, który odróżnia od bólu migrenowego. (dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii k 121-123, zeznania świadka K. K. k 84-85, zeznania powódki A. Ż. k 85-86)

Doznane przez powódkę obrażenia w postaci skrzywienia kręgosłupa szyjnego nie spowodowały następstw, które dawałyby podstawę do oceny procentowego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast okres utrzymywania się objawów psychologicznych daje podstawę do stwierdzenia wystąpienia w tym przedmiocie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 5%. W aktualnym stanie psychicznym powódka nie wymaga specjalistycznego leczenia ani prowadzenia terapii. (dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii k 121-123).

Sąd Rejonowy w Częstochowie w dniu 6 lutego 2018 roku wydał w sprawie o sygnaturze akt XI W 4/18 wyrok, w którym uznał kierowcę pojazdu marki (...) nr rej. S.C. (...) winnym spowodowania wykroczenia z art. 86 §1 kw. (dowód: zaświadczenie o zdarzeniu z 8 grudnia 2017r. k.12, wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie w sprawie sygn. XI W 4/18 k.13)

W chwili zdarzenia kierujący pojazdem marki (...) o nr rej (...) był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, którego udzielało pozwane (...) spółka akcyjna w S.. (okoliczność bezsporna).

A. Ż. zgłosiła szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyjął co do zasady odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie obejmujące zwrot kosztów leczenia i utraconego zarobku. Decyzją z dnia 31 maja 2019 roku pozwany odmówił wypłaty żadanego zadośćuczynienia. Powódka odwołała się od tej decyzji, jednakże pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. (okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: korespondencja k 14-17, akta postępowania likwidacyjnego na płycie CD k.63, w szczególności decyzja z 31.05.2019r., decyzja z 03.01.2020r. k.16-17)

Poza sporem pozostaje fakt odpowiedzialności pozwanego (...) SA w W. za szkody wynikłe ze zdarzenia drogowego z dnia 8 grudnia 2017r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, a spór dotyczy tego, czy pozwana w wyniku zdarzenia doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia uzasadniającego wypłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2019, poz. 2214; dalej: u.b.o.) w związku z art. 822 kc i mieści się w granicach odpowiedzialności sprawcy (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.).

Zgodnie z dyspozycją art. 445 § 1 kc i art. 444 § 1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu od podmiotu odpowiedzialnego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz odszkodowanie za wszelkie koszty wynikłe z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. W myśl cytowanych przepisów krzywda, której naprawienia może domagać się poszkodowany stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany m.in. uszkodzeniem ciała, rozstrojem zdrowia. Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu np. w swobodnym poruszaniu się bez pomocy kuli, braku możliwości dotychczas uprawianego sportu, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia.

W judykaturze i doktrynie dość powszechnie przyjmuje się wyłącznie kompensacyjny charakter ochrony majątkowej udzielanej pokrzywdzonemu i niedopuszczalność przypisywania jej funkcji represyjnych. Kompensata majątkowa ma na celu ograniczenie przykrych doznań. Służyć temu ma nie tylko udzielenie pokrzywdzonemu należytej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, ale także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które umożliwi pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego lub wesprze realizację wskazanego przez niego celu społecznego. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, charakteru obrażeń, stopnia nasilenia bólu, okresu leczenia, liczby zabiegów, trwałych następstw wypadku, stanu ogólnej niezdolności fizycznej i psychicznej, ujemnych uczuć przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi lub w związku z następstwami uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, stresu pourazowego, niemożności wykonywania zawodu lub innej działalności, ale też typowej codziennej aktywności, stopnia wyłączenia z normalnego życia, a także stopnia pozbawienia radości z życia, stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia, sytuacji osobistej, wieku i związanego z nim poziomu wrażliwości psychicznej, zawodu poszkodowanego, stosunków majątkowych. Nie bez znaczenia dla oceny stopnia doznanej krzywdy jest również poczucie bezradności, związane m.in. z koniecznością korzystania z opieki osób trzecich czy utratą zdolności zarobkowania. (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt IV CSK 357/03, niepubl.).

Jednocześnie nie ulega też wątpliwości, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie (wyrok SN z 22.03.1978 r. sygn. IV CR 79/78). Umiarkowana wysokość zadośćuczynienia oznacza natomiast, że nie może być ono ani rażąco wygórowane ani rażąco niskie (wyrok SN z 09.07.1970 r. sygn. III PRN 39/70). Pojęcie „odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia” rozumieć należy, jako wymóg indywidualizowania sytuacji pokrzywdzonego z uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy oraz odniesieniem się do okoliczności

obiektywnych. Aktualność w/w orzeczeń w obecnym stanie prawnym była wielokrotnie potwierdzana przez bieżące orzecznictwo sądów powszechnych. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 22.02.2012r., I ACa 65/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 23.08.2012r, I ACa 592/12, wyrok Sądu Najwyższego z dn.26.11.2019 r. IV CSK 386/19).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę wiek poszkodowanej, rodzaj doznanych cierpień i czas trwania dolegliwości wynikających ze zdarzenia, czas leczenia.

Sąd miał na względzie to, że doznane obrażenia i odczuwane dolegliwości bólowe spowodowały, iż przez okres około 5 miesięcy powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. W okresie pierwszego miesiąca po zdarzeniu stosowała miękki kołnierz ortopedyczny, co niewątpliwie utrudniało wykonywanie czynności życia codziennego.

Istotne jest również to, że w okresie leczenia powódka odczuwała dolegliwości bólowe pleców, głowy oraz drętwienie rąk, kontynuowała leczenie u neurologa oraz odbyła konsultację ortopedyczną. Powyższe dolegliwości uniemożliwiły jej wykonywanie dotychczasowych obowiązków domowych i przejęcie ich wykonywania przez narzeczonego, w pełni uczestniczenia w życiu rodzinnym i realizacji własnych pasji, satysfakcjonującego zawodu. Niewątpliwie tego rodzaju ograniczenia spowodowały u osoby w pełni samodzielnej dyskomfort i poczucie krzywdy. Dodatkowymi psychicznymi cierpieniami obciążona była decyzja o zaprzestaniu wykonywania pracy instruktora nauki jazdy.

Sąd uwzględnił także to, że w wyniku zdarzenia u powódki wystąpiły zaburzenia adaptacyjne o charakterze lękowo-depresyjnym, wymagającym leczenia i prowadzenia terapii. Z przedstawionych dowód wynika, że powódka prowadziła leczenie przez okres około 5 miesięcy i o ile obecnie nie wymaga dalszego leczenia, to jednak dla osób bliskich i dla samej powódki widoczna jest zmiana w zachowaniu, trybie życia w porównaniu do stanu sprzed wypadku.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd uwzględnił również stwierdzenia biegłego z zakresu neurologii, iż charakter doznanych obrażeń w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego nie spowodował następstw, które dawałyby podstawę do oceny procentowego uszczerbku na zdrowiu. Z kolei ustalenia biegłego z zakresu neurologii w zakresie ustalenia stopnia i rodzaju uszczerbku na zdrowiu w zakresie doznanych skutków psychiatrycznych z uwagi na zakres specjalizacji nie są uprawnione. Pozwany zakwestionował powyższy fakt, co jednakże nie pozbawia opinii biegłego z zakresu neurologii w pozostałej części wiarygodności. Również żądanie pozwanego sporządzenia opinii w oparciu o wskazane przez siebie wytyczne (...) i wykonanie jej na podstawie przeprowadzonego badania neurologicznego oraz badań dodatkowych nie pozbawia opinii wiarygodności. W szczególności Sąd miał na uwadze to, że opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii została wykonana przez osobę posiadającą wiadomości specjalne, w oparciu o badanie powódki, dokumentację medyczną, jest kompletna i jasna, nie budzi żadnych wątpliwości.

Z kolei z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii wynika, że doznane przez powódkę zaburzenia adaptacyjne miały charakter przejściowy i obecnie powódka nie wymaga dalszego leczenia i prowadzenia terapii.

Sąd uznał opinie biegłego z zakresu psychologii za kompletną i rzetelną. Opinia sporządzona została przez osobę posiadającą wiadomości specjalne w danej dziedzinie po uprzednim przeprowadzeniu badania powódki. Tym samym Sąd w pełni podzielił wnioski opinii przyjmując je za swoje.

Na podstawie tych dowodów Sąd stwierdził, iż powódka w wyniku zdarzenia doznała uszkodzenia ciała w rozumieniu art. 444 kc, gdyż doznane skręcenie kręgosłupa szyjnego oraz powierzchowne otarcia skóry głowy naruszały jej integralność fizyczną, a z kolei stwierdzone zaburzenia adaptacyjne stanowią rozstrój zdrowia w rozumieniu powyższego przepisu.

Należy wskazać, iż generalnie ustalenia biegłych w zakresie określenia stopnia procentowego uszczerbku na zdrowiu oraz rodzaju doznanych obrażeń pozwalają jedynie określić posłankowo stopień skutków doznanych w zdarzeniu obrażeń, ale nie warunkują wysokości należącego poszkodowanemu zadośćuczynienia.

W rozpoznawanej sprawie zatem Sąd uwzględnił powyższe okoliczności, natomiast ustalenie sumy odpowiedniej jako zadośćuczynienia nastąpiło w oparciu o także pozostałe elementy będące podstawą ustalenia stopnia doznanej krzywdy.

Sąd miał na uwadze również to, iż odczuwane obecnie przez powódkę drętwienia rąk mają charakter subiektywny i nie znajdują potwierdzenia w badaniu fizykalnym ani przedmiotowym. Niemniej Sąd stwierdził, iż skoro owe subiektywne odczucia skutkują tym, że powódka obecnie w opiece nad małym dzieckiem, z którą związane jest podnoszenie, noszenia dziecka, wymaga asekuracji i pomocy narzeczonego, to jest to element krzywdy mający wpływ na wysokość zadośćuczynienia.

Naturalną konsekwencją zderzenia jest uczucie lęku, które występuje u powódki, gdy jedzie jako pasażer samochodu. W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki i świadka, gdyż są ze sobą zgodne i znajdują potwierdzenie w pozostałych przedstawionych dowodach.

Istotne dla ustalenia wysokości doznanej krzywdy są także skutki zdarzenia w życiu zawodowym powódki, która musiała zrezygnować z dotychczas wykonywanej pracy i znaleźć zatrudnienie w dziedzinie znacznie odmiennej niż przez ostatnie lata.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w przypadku zaistnienia przesłanek przyznania zadośćuczynienia, Sąd zasądza sumę „odpowiednią”. Jej wysokość została zatem pozostawiona do uznania Sądu, przy jednoczesnym zachowaniu reguł jej ustalania opisanych powyżej.

Biorąc pod uwagę te okoliczności Sąd stwierdził, iż kwota 7000 zł. z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną doznaniem obrażeniami ciała nie jest kwotą symboliczną i odzwierciedla w formie pieniężnej rozmiar krzywdy, jakiej doznał powódka, a ponadto nie jest uzależniona od statusu materialnego poszkodowanej. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Podstawę orzeczenia stanowią przepisy art. 822 kc, art. 444 kc w zw. z art. 445 kc.

Podstawę zasądzenia odsetek od należności głównej stanowiły przepisy art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Odsetki od kwoty 4.000 zł tj. kwoty objętej pierwotnym żądaniem pozwu zasądzono od dnia 1 czerwca 2019 roku, tj. od dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji odmawiającej powódce wypłaty zadośćuczynienia, natomiast od kwoty 3.000 zł odsetki stały się należne dopiero począwszy od dnia następnego po upływie określonego pozwanemu 2 tygodniowy termin do ustosunkowania się do treści pisma rozszerzającego powództwo, który to upłynął w dniu 16 lipca 2021 roku. Tym samym od dnia 17 lipca 2021r. pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów procesu Sąd zastosował ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania wynikającą z art. 100 kpc. Zgodnie ze wskazanym przepisem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powódka poniosła w toku niniejszego postępowania koszty w postaci opłaty od pozwu w łącznej kwocie 750 zł., wydatki w postaci kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 340,68 zł. oraz wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł. oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pozwany poniósł natomiast koszty w postaci wydatków na koszt wynagrodzenia biegłego w kwocie 400 zł. oraz wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł. i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocników stron wynika z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zgodnie z wartością przedmiotu sporu aktualną w dacie wytoczenia powództwa. Suma kosztów procesu wyniosła 3.324,68 zł. Powódka wygrała proces w

56%, a zatem w takiej części w/w koszty obciążają pozwanego, tj. w kwocie 1.861,82 zł. Skoro pozwany poniósł dotychczas koszty w wysokości 1.317 zł, to różnicę tych sum, czyli kwotę 544,82 zł należało od pozwanego na rzecz powódki.